

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 192/03-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť D. P., bytom Z., ktorou namieta porušenie čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Capitol, a. s., so sídlom Ružová dolina 6, Bratislava, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. P. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2003 doručená sťažnosť D. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a žiada, aby ústavný súd zaviazal

firmu Capitol, a. s., vyplatením jemu vzniknutej nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 000 Sk ako spravodlivého zadost'učinenia za porušenie jeho základných ľudských práv.

Ako dôvody svojej s'ťažnosti uvádza skutočnosti, na základe ktorých sa zúčastnil pohovoru vo firme Capitol, a. s., so sídlom Ružová dolina 6, Bratislava, pričom mu bolo oznámené, že od 1. februára 2003 bude preradený pracovať na lepšie miesto (útvár kontroly). Následne mu bolo oznámené, že z dôvodu jeho trestného stíhania firma Capitol, a. s., jeho žiadosť, predmetom ktorej bola práca na oddelení kontroly, zamieta.

S'ťažovateľ na základe uvedeného zaslal firme Capitol, a. s., „pokus o zmier“, k čomu mu bolo doručené vyjadrenie advokátskej kancelárie a jeho pokus o zmier bol zamietnutý. Skutočnosti uvádzané vo vyjadrení považuje s'ťažovateľ za účelové a nezákonné. Podotýka, že jeho trestné stíhanie bolo skončené oslobodením spod obžaloby.

S'ťažovateľ uvádza, že jeho nepreradenie firmou Capitol, a. s., na útvár kontroly považuje za hrubé porušenie jeho základných ľudských práv a slobôd zaručených v čl. 50 ods. 2 ústavy s poukázaním na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a žiada, aby ústavný súd o porušení jeho základných práv rozhodol. V prípade neúspechu si ochranu svojich práv bude uplatňovať na Európskom súde pre ľudské práva.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval s'ťažnosť s'ťažovateľa a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosti musí skúmať predovšetkým to, či je daná jeho právomoc na konanie a rozhodovanie o s'ťažnosti s osobitným zreteľom na čl. 127 ods. 1 ústavy. Podľa tohto článku ústavy je daná právomoc ústavného súdu chrániť základné práva a slobody len vtedy, ak o tejto ochrane nerozhoduje iný súd. To potvrdzuje aj ustanovenie § 49 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého s'ťažnosť musí podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím,

opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa § 7 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (v znení platnom ku dňu tvrdeného porušovania základného práva) v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, družstevných, ako aj z obchodných vzťahov (včítane podnikateľských a hospodárskych vzťahov), pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

V danom prípade sťažovateľ namietol porušenie čl. 50 ods. 2 ústavy postupom Capitol, a. s., Bratislava, ktorá je subjektom súkromného práva. Tento postup spočíval v tom, že sťažovateľ nebol preradený na pracovnú pozíciu, kvôli ktorej absolvoval pohovor, resp. nedostal prácu na oddelení kontroly obchodnej spoločnosti. Súčasne sťažovateľ namietol, že bol spoločnosťou, resp. členom predstavenstva osočený, čo považuje rovnako za porušenie čl. 50 ods. 2 ústavy. Z uvedeného vyplýva, že k tvrdenému porušeniu základného práva malo dôjsť pri rokovaní o práci alebo podobnom výkone označeného porušovateľa základného práva sťažovateľa. Takéto rokovanie je však súčasťou predzmluvných právnych vzťahov medzi dvoma subjektmi súkromného práva a obsah takýchto vzťahov je zásadne chránený v rámci právomoci všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľ sa mohol a musel obrátiť so žiadosťou o súdnu ochranu proti subjektu súkromného práva, ktorým označená spoločnosť nesporne je, na všeobecný súd. Ochranu pred konaním takého subjektu, ale iba za splnenia zákonných podmienok, poskytujú zásadne všeobecné súdy v rámci ich právomoci. Právomoc všeobecných súdov však v danej veci vylučuje právomoc ústavného súdu. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že sťažovateľ nie je oprávnený si vybrať medzi súdmi, ktoré majú poskytnúť ochranu jeho základnému právu, ale musí postupovať

v súlade s ústavnou úpravou právomoci všeobecného súdnictva a ústavného súdu (čl. 124, čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy).

Nedostatok právomoci ústavného súdu v tejto veci viedol k odmietnutiu sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2003